

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Morten Christian Hempel.

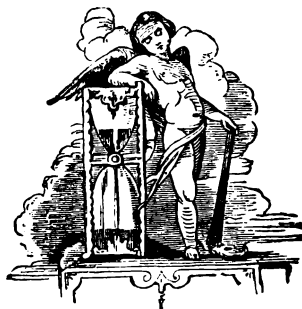
1861.

Ved

Morten Chr. Hempels

JORDEFÆRD.

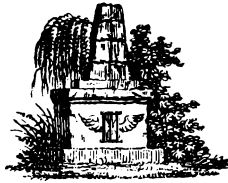
den 11te Juni 1861.

(Manuscript for Venner.)

M. C. Hempels Officin.

I Kirken.

TALE.

Velsignelse er over en Retfærdigs Hoved og hans Minde er til Velsignelse!“ Lad mig minde om dette Tankesprog af den vise Salomon, fordi det finder Anvendelse ved denne Hedengangnes Baare. Han var en redelig, en retsindig Mand, der med utrættelig Flid arbejdede i sin Gjerning, og der var Velsignelse over hans Hoved, saa hans Gjerning havde Fremgang, og Mange fandt ved ham Arbejde og Erhverv. Men derfor vil ogsaa hans Minde være til Velsignelse for Mange, for alle Dem, der i Livet stode ham nær, og som nu sørge ved hans Baare.

Stille og bramfrit var hans Liv! Sjælden færdedes han udenfor den huuslige Kreds, men han fandt der i et lykkeligt Huusliv al den Hvile og Vederqvægelse, han begjærede efter Arbejdets Anstrængelse. Hans efterladte Hustru, der nu sørger dybt ved hans Bortgang, var ham igjennem mange Aar en trofast og hengiven Ledsager paa Livets Vei. Selv havde de ingen Børn, men med en Faders Ømhed og Kjærlighed antog han sig de Pleiebørn, der oplivede deres

huuslige Kreds, og som nu med Pleiemoderen begræde Tabet af den Hedengangne. Mange Fattige og Trængende fandt hos ham venlig Hjælp og rundhaandet Understøttelse, som derfor ogsaa dybt føle Savnet ved hans Bortgang. Han tilhørte en Slægt, som igjennem flere Led har vundet et agtet og hædret Navn i en viid Kreds; derfor var der ogsaa Mange, der kjendte ham i hans stille Virksomhed, og derfor have Mange i denne Stund samlet sig om hans Baare for at hædre hans Minde.

Stille og bramfrit var hans Liv; stille og rolig blev ogsaa hans Død. Mange og svære Sygdomme havde han prøvet, der mindede ham om Opløsningens Stund, men da Stunden kom, slukkedes Livslyset ikke under voldsomme Krampestorme, men som ved et sagte Aandepust. For ikke mange Dage siden stededes fra dette Sted en af hans gamle Venner til Jorden. Han vilde ogsaa have sluttet sig til den talrige Skare, der fulgte den Afdøde paa hans sidste Vei; men da ringede Døds klokken for hans egne Øren. Han kom ikke til at følge sin Ven til Graven, men han fulgte ham i Graven, og flere af dem, der nys med Taarer fulgte hans hedengangne Ven, staae nu atter sørgende ved hans Baare.

Hvad er dog Menneskelivet med dets forunderligt skiftende Kaar? Lad mig minde om den Guds Mand Moses's Bøn, der ogsaa under sin lange Livsvandring havde prøvet Menneskelivets skiftende Kaar, men som tillige havde Øiet opladt for hvad der bliver under alle Omskiftelser. „Herre, Du er min Tilflugt fra Slægt til Slægt! — saaledes bad han — Før Bjergene bleve til og Du dannede Jorden, ja fra Evighed og til Evighed er Du Gud. Du gjør Mennesket til Støv, men Du siger: „Bliver atter I Menneskebørn!“ Thi tusind Aar er for Herren som Dagen igaar, naar den ud-

rinder, som en Nattevagt. Du skyller dem bort, de vorde som et Blund, om Morgenen som Græs, der skifter; om Morgenen det skyder op og vexler Blad, om Aftenen det meies af og visner“. — Saaledes søgte den Guds Mand Moses at binde sit Hjerter til det Uomskiftelige, til den Gud, der er Herre over Liv og Død, og han slutter sin Bøn med det Suk: „lær os at tælle vore Dage, at vi kunne faae Viisdom i Hjerter!“ O maatte ogsaa dette Suk gjenne tones vore Hjerter, saa vi ~~under de skiftende~~ Tider kunne lære at gribe den Guds Viisdom til Salighed, der er aabenbaret for os i Christo Jesu vor Herre, saa vi kunne see, at hvad der bliver under alle Omskiftelser er det Guds Kjærligheds Ord, der vil bevare vore Sjæle til et evigt Liv!

Det er Sommer, og Naturen udfolder nu sin rige Farvepragt, som i de henrundne Aar saa mangen Gang har forlystet den Hedengangnes Sind; men nu er hans Øie lukket; det seer ikke mere denne Sommers Sol, og det friske Grønne, den har fremkaldt, tjener ham kun til at smykke hans Kiste med Krands, der snart skulle visne paa hans hensmuldrende Støv.

Naturen stadig er den samme,
Men aarlig slappes Mandens Knæ!
Selv den, hvis Luer stærkest flamme,
Er kun et Blad paa Livets Træ!

Ja Livet blusser, Livet daaner,
Snart er man Ørn, snart er man Kryb,
Alt som os meer og mindre laaner
Hint Livets rige Kildedyb!

Men lovet være Gud, al Livets rige Kilde, lovet være Gud, vor Frelses Gud, hos hvem der er Udgang fra Døden, og som i Jesu Navn har tændt for os det evige Livs Haab

som en Morgenstjerne, der selv i Dødens kolde Vinternat
varsler om det evige Livs Sommer,

hvor Haaret aldrig graaner og Sindet blier ei tungt,
men Hjertet gløder evig lyksaligt og ungt!

Fred med Dit Støv, Velsignelse med Dit Minde! Amen.

(Af Pastor Dr. Helveg)

CANTATE.

Aristen er lukket, skjult det Støv, som under
Laaget det tæt med Blomster dækte blunder,
Snart skal i Mulde, medens Tider ile,
Opløst det hvile.

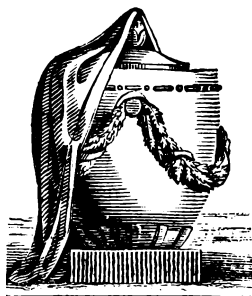
Men før det bæres til de Dødes Rige,
Lad gennem Toner os Farvel Dig sige,
Bringe den Tak, Du, mens Du Livet førte,
Nødig kun hørte.

Larmløst Du leved, dog ei uden Nytte,
Tidt bragte Hjelp Du ind i Armod's Hytte,
Hvile paa Arbeid, Frihed til at vandre
Undte Du Andre.

Hil da Din Sjel blandt alle Sjeles Vrimmel,
Herren den føre naadig til sin Himmel!
Hist den, som Løn for hvad Du gav i Livet,
Fred vorde givet!

(Jul. Chr. Gerson.)

Ved Graven.

TALE.

Saa snart skulde vi da atter gaae den alvorlige Gang til de stille Hvilesteder, saa snart atter see en Grav at aabne sig, for at modtage Støvet af en kjær Slægtning! Budet kom saa fage — kun faae Dage, Kraften var nedbrudt og Støvhytten faldt. Ja! det saaes atter her, hvad vi, saa Mange der vandre herved i Støvet, idelig mindes om, at der dog kun er som et Trin mellem os og mellem Døden; saaes atter her, hvad vi idelig mindes om, at alt Kjød er Høe og dets Herlighed som Blomsterets paa Marken, der visner og falder af.

Budet kom her saa fage — og han, til hvem det kom, mon han ikke i det stille Sind skulde have tænkt paa Bortgangen herfra? ikke i det stille Sind betænkt det, at den maaskee var nær? Vi vide, at han var en Ven af Naturen, vide, at han saa gjerne syslede med Hauge og Blomster, og der saa gjerne tilbragte Timerne, der levnedes ham fra hans Syssel og Gjerning herved. Han har seet det, at

Blomsten i al dens Skjønhed og Herlighed dog visner og falder af — og skulde han ikke derigjennem have fornummet og forstaaet Alvorsrøsten, der prædiker om Blomsterets Herlighed, der visner og falder af? ikke fornummet og forstaaet Røsten, der taler til os om, at alt Kjød dog er Høe og al dets Herlighed som Blomsterets paa Marken? O visselig! han har vel tit og ofte derunder kjendt Røsten af det Ord, som bliver til evig Tid, og som under dette Forkrænkelige taler til os om det Uforkrænkelige og Evige.

For dette skulle vi saae — og vi vide det, at den Udsæd ikke skal savne velsignet og blivende Frugt. Og skulde vor bortgængne Ven ikke have saæet for denne Høst? Saamangt et Frøekorn har han udstrøet, har glædet sig ved dets Fremspiren, dets Blomst og dets Frugt. Og skulde han have glemt at saae de Frøekorn, som spire for et evigt Liv og bære Frugt for det? Sandelig! i det Stille og Skjulte udsaaede han mangt saadant Frøekorn — mangt et saadant, der saaedes ubemærket, men kjendtes af ham, der seer i det Skjulte og gjengjælder aabenbare. Ikke staaer Slægtningen her for at prise Slægtningens Værd — han selv søgte ikke i Verden Ære og Roes — men med Sandhed tør og bør nævnes ved hans Grav hans ærlige Hjerte, hans Retsindighed i al hans Færd og Arbeide, hans Godgjørenhed, der i det Stille, oftest useet, virkede med Kjærlighed og Barmhjertighed — ja! disse nævnes som saadanne gode Frøekorn, saadan Udsæd, der bærer Frugt ud over dette Nærværende. Vel vide vi det, at al vor Ildræt her kun er i Skrøbelighed, og at selv den bedste ikke gjør retfærdig for Gud; men vi vide ogsaa, at, som det er Herrens Naade, vi skulle søge og alene bygge paa, saa er det ogsaa den, der til den gode Sæd knytter den velsignede Frugt og Høst.

Nu skal Jorden dække over Graven — Mindblomster skulle der voxe om den gamle Blomsterven — og som de skulle tale om, at alt Kjød er Høe og al dets Herlighed som Blomsterets paa Marken, saa skulle de og tale om Frøekornet, der falder i Jorden, men til levende Spire — ja! minde om Haabet, der lyser om Graven, at det, som der saaes og nedlægges i Forkrænkelighed, skal opstaae i Uforkrænkelighed. Saa være Fred med dit Støv! det hvile sødt i Opstandelsens Haab! Farvel i Jesu Navn!

Og idet vi udtale dette Farvel, bede vi Dig, o Fader i Himmelen! om Din Trøst for hende, som saa trofast gik den lange Vandring ved hans Side; bede om Viisdom og Naade for os alle til i Tiden at saae til velsignet Frugt i Evigheden! Amen i Jesu Navn!

(Af Pastor Barfoed.)

MORTEN CHR. HEMPEL.

Med Savnets Taare vi Dig følge
 Til Gravens sidste stille Fred,
 Sorgfyldte Hjerte kan ei dølge
 Sit Tab, sin Tak, sin Kjærlighed ;
 Thi lægge vi paa Baaren hen,
 Kjærminden bly — imellem Løvet,
 Der vaarfrisk her omkrandses Støvet
 Af vor Velgjører, Fader, Ven.

(P. Petersen.)

